



Міцульс

№ 4 (647)
Квітень 2006 р.

Щомісячник Вінницького національного
технічного університету

Адреса сайту ВНТУ в Інтернеті <http://www.vstu.edu.ua>



МІС ВНТУ-2006

(стор. 8-9)



Віталій Мокін — лауреат Премії Кабінету Міністрів України за внесок молоді у розбудову держави в номінації «За наукові досягнення», член Міжвідомчої робочої групи з розгляду Державної програми моніторингу довкілля України.

Напрямки його наукової діяльності: моделювання, прогнозування та управління якістю річкової води з позицій кібернетики та теорії авто-

Вітаємо
з успішним захистом докторської дисертації
Віталія Борисовича
МОКІНА,
завідувача кафедри ММСС,
директора Інституту магістратури,
аспірантури та докторантури ВНТУ!

матичного управління; моніторинг навколишнього середовища; створення програмних інструментальних засобів для моделювання, аналізу та синтезу законів управління якістю річкової води; геоінформаційні аналітичні системи (ГІС).

Віталій Борисович — автор 105 публікацій, у тому числі 3 монографій, 5 навчальних та методичних посібників, 9 свідоцтв про реєстрацію авторських прав на комп'ютерні програми та бази даних. Керує двома аспірантами та трьома здобувачами ступеню кандидата технічних наук, магістерськими, дипломними та бакалаврсь-

кими роботами.

Очолює напрям в університетському ФПК із сучасних комп'ютерних технологій із навчання роботи з геоінформаційним пакетом «Карта 2000» («Панорама 7») — найбільший в Україні навчальний центр.

Нині Віталій МОКІН у свої 31 рік від народження є наймолодшим доктором технічних наук в Україні.

До речі, з часу отримання статусу університету (20 квітня 1994 року) у нашому ВНЗ захищено 36 докторських, 245 кандидатських та 600 магістерських дисертацій.

15 квітня — Міжнародний день винахідника

На кафедрі теплогазопостачання в науково-дослідній лабораторії гідродинаміки ВНТУ розробляються та досліджуються установки з виробництва біодизельного палива. Виконані розрахунки та проект промислової установки для виробництва біодизеля, проведені дослідження на лабораторному обладнанні, які засвідчили відповідність обраної технології здійсненню процесу етерифікації біодизельного пального із рослинної сировини. Якість отриманого продукту відповідає сертифікатам якості. Очікується впровадження установок з виробництва біодизеля на підприємствах Вінниччини та інших областей.

Різке зростання споживання вуглеводневого палива при високих темпах зниження його запасів і відчутних екологічних

наслідках від його застосування викликало цілком обґрунтовану тенденцію в науці і технології до пошуку і освоєння відновлюваних джерел енергії. Результати досягнуті в Бразилії, Данії, Німеччині, Австрії, Чехії, Франції, Італії, Швеції з переробки біомаси і перспективи вироблення біодизельного палива в США, оцінювані в 30% і більш від об'ємів традиційного дизельного палива, свідчать про можливість цього підходу. Перш за все це відновлюване джерело енергії, а по-друге, екологічні наслідки від його застосування мінімізовані. Біодизель або біодизельне паливо — це екологічно чистий вид палива, альтернативний мінеральним видам. Його одержують з рослинних масел і використовують для заміни (економії) звичайного дизельного палива. Сировиною для виробництва біодизеля можуть бути різні рослинні олії: ріпакова, соєва, арахісова, пальмова, відпрацьовані соняшникова і оливкова олії (використані, наприклад, при приготуванні їжі), а також тваринні жири. Фахівці з моторної техніки вважають біодизель кращим паливом для моторів з самозайманням. З хімічної точки зору біодизель — це метиловий ефір. Біодизель може використовуватися в звичайних двигунах внутрішнього згорання як самостійно, так і в суміші із звичайним дизпаливом без внесення змін в конструкцію двигуна.

БІОДИЗЕЛЬ З ОЛІЇ

Маючи приблизно однаковий з мінеральним дизельним паливом енергетичний потенціал, біодизель має ряд істотних переваг: він нетоксичний, практично не містить сірки і канцерогенного бензолу; розкладається в природних умовах (приблизно так, як цукор — його біорозклад в ґрунті відбувається протягом всього лише 2-х місяців); забезпечує значне зниження шкідливих викидів в атмосферу при спалюванні як в двигунах внутрішнього згорання, так і в технологічних агрегатах; збільшує цетанове число палива і його змащувальні властивості, що істотно збільшує ресурс двигуна; має високу температуру загорання (більшу 100 °С), що робить його використання відносно безпечним; його джерелом є відновлювані ресурси; виробництво біодизеля легко організувати, зокрема в умовах невеликого фермерського господарства, при цьому використовується недороге устаткування. Вартість біодизеля нині не перевищує вартість «нафтового» дизельного палива і має тенденцію до зниження порівняно з ним.

Зважаючи на світовий досвід, надзвичайно важливим для України, особливо для її аграрного сектора, є масштабне застосування технологій використання відновлюваних джерел енергії, зокрема виробництво та застосування біодизеля.

**Іван КОЦ, кандидат технічних наук,
 доцент кафедри теплогазопостачання ВНТУ**

Знай наших!

У квітні студенти нашого ВНТУ Дмитро КОРЖИК, Богдан ВЛАСЮК та Дмитро БІЛОУС (усі троє вихованці Інституту ІТКІ) змагались за перемогу у фіналі першості світу з програмування з вісімдесятьма найсильнішими командами планети.

Змагались хлопці у Сан-Антоніо (Техас), восьмому за кількістю мешканців місті США. Про надзвичайну складність задач, які пропонувались олімпійцям, свідчить те, що навіть лідери турніру впорались лише з шістьма задачами з десяти.

Наші студенти хоча перемоги, на жаль, не здобули, але щирі вітання таки заслужили. Вони впередили і нещодавнього чемпіона світу з програмування — команду Каліфорнійського технологічного інституту, і вихованців університетів Гонконгу та Кейптауна, Принстонського та Вашингтонського університетів, впевнено розташувались у верхній частині олімпійської турнірної таблиці.

Усі фіналісти ще до початку змагань отримали запрошення на роботу в IBM після закінчення свого університету або на літні канікули. Витрати на проведення фіналу взяв на себе головний спонсор змагань — відома американська фірма IBM, а також організатори змагань — міжнародна асоціація комп'ютерної техніки ACM та університет Бейлора. Додаткові кошти на призи надала міжнародна студентська організація Епсілон Пі Епсілон.

За право бути спонсорами першості світу з програмування йде справжня боротьба, оскільки генеральний спонсор отримує можливість залучити до себе на роботу найкращих студентів-програмістів світу. А попит на гарних програмістів просто шалений — їх не вистачає в усіх розвинених країнах світу. Цікаво, що організатори не оплачували авіаційні квитки командам. Дізнавшись про це, оплату квитків взяла на себе відома своєю пошуковою системою для Інтернет американська фірма Гугл.

Торік Гугл запросив за свій рахунок до себе влітку дві третини учасників фіналу, що показали кращі результати. Очікується такий захід і цього року.

Організація змагань — досконала. Олімпійців поселили у готелі всесвітньовідомої мережі Хілтон. У Сан-Антоніо птахи співають зранку так, що на балконі 12-го поверху треба підвищувати голос, аби тебе почув співрозмовник. А незнайомці на вулицях міста вітаються з вами — як колись в українських селах. Шведський стіл з нескінченною кількістю екзотичних фруктів та заморських страв, екскурсії до музеїв та американського ранчо з виступами ковбоїв. Враження яскравого свята залишаться в олімпійців на все життя!

Як розминку напередодні фіналу всім його учасникам традиційно запропонували змагання з розробки військових стратегій на зразок «зоряних війн» мовою програмування Ява. Правила виявилися надто складни-

УСПІХ У ТЕХАСІ

ми, щоб однозначно визначитися з оптимальною стратегією. Окрім високої техніки програмування на Яві необхідно було запропонувати певні евристики для управління своїми космічними кораблями. Переможцями стали команди, які запрограмували найпасивніші стратегії ухилення від активних єдинокорств.

З трьох команд південно-східного європейського регіону, які здобули право участі у фіналі першості світу з програмування (ВНТУ, КНУ ім. Шевченка і Софійський університет), лише наша команда пробилася до півфіналу цих тренувальних змагань. А переможцями стали студенти Королівського технологічного університету Стокгольма.

Основні змагання відбулися у чудовій круглій залі з двома величезними екранами, на яких відображався поточний стан команд. Кожна команда отримала один комп'ютер (найсучасніший ноутбук) і мала якнайшвидше розв'язати найбільшу кількість із запропонованих задач та за найменшу кількість спроб їх здати.

Старт змагань виявився напрочуд вдалим для нашої команди, яка за 16 хвилин розв'язала першу задачу, поступившись лише всесвітньовідомому Масачусетському технологічному інституту, університету Гонконгу та Корейському науково-технологічному інституту. Але закріпити успіх не вдалося...

Проте завдання-мінімум: утриматись у верхній половині підсумкової таблиці — виконано, хоча, без сумніву, результати могли бути кращими. Перш за все дався взнаки недостатній досвід участі у змаганнях такого високого класу.

На жаль, останніми роками до нашого ВНТУ не поступають призери Всеукраїнської шкільної олімпіади з інформатики, прагнучи до «престижних» московських та київських університетів. Але студенти ВНТУ постійно

є серед призерів різноманітних міжнародних олімпіад з програмування, а жоден з тих, хто поїхав шукати щастя кудись, навіть не з'являється на олімпійському горизонті. До речі, у Росії спостерігається цікава тенденція: частина кращих випускників петербурзьких та московських шкіл поступають до ВНЗ Петрозаводська та Ярославля, де в умовах меншої конкуренції отримують змогу пробитися до фіналу першості світу, що дає фантастичні перспективами працевлаштування. Дуже сподіваємось, що і випускники вінницьких шкіл зрозуміють: у складі збірних команд ВНТУ є шанс стати призерами першості світу з програмування. А в тому, що при належній підготовці це цілком реально, ми переконалися у Сан-Антоніо. Знаємо що і як робити, необхідні лише яскраві студенти, які поставлять перед собою цю мету і прагнутимуть досягти її.

Нашу команду варт привітати з без сумніву успішним виступом! І висловити щире подяку тим, хто доклав до цього зусиль. Ректору університету Борису МОКІНУ, директору ІНІТКІ Олексію АЗАРОВУ, завідувачу кафедри ІС Сергію ЮХИМЧУКУ, без постійної уваги і підтримки яких цей успіх був би неможливим. Безпосереднім учасникам тренувального процесу та організаторам університетських та Всеукраїнських олімпіад, викладачам університету Ігорю АРСЕНЮКУ, Сергію ДОВГАЛЬЦЮ, Володимирі МАЙДАНЮКУ і всім, хто своєю щоденною працею забезпечує високий рівень підготовки студентів нашого університету.

Володимир МЕСЮРА,
кандидат технічних наук,
доцент кафедри ІС, член журі
південно-східного Європейського
півфіналу першості світу ACM
з програмування, науковий
керівник збірної України
з програмування,
тренер команди ВНТУ

Традиція перемогати

ЗНОВУ ПЕРШЕ!

Студент Інституту автоматики, електроніки та комп'ютерних систем управління нашого університету Олег ЮДИН виборов перше місце на відкритій Всеукраїнській студентській олімпіаді зі спеціальності «Системи управління і автоматики». Загальнодержавні змагання майбутніх фахівців проводив під егідою Міністерства освіти і науки України Кременчуцький державний політехнічний університет.

Цією перемогою Олег знову підтвердив свій високий фаховий клас — торік на такій же олімпіаді (тоді її проводив наш ВНТУ) юнак теж показав безапеляційно найкращий результат.

З кожним роком олімпіада набуває все більшої популярності серед майбутніх фахівців цієї спеціальності. В інтелектуальних фахових змаганнях беруть участь студенти не лише з України, а й СНД. Олімпіада із «СУА» проводиться в два етапи. Перший у кожному ВНЗ окремо. А переможці з'їжджаються для участі у другому, фінальному.

Олімпійцям пропонуються завдання з профільних дисциплін спеціальності «СУА»: елементи та пристрої систем управління і автоматики; теорія автоматичного керування; теорія інформації; дослідження операцій; програмування і чисельні методи; методи і засоби збору, передачі й обробки інформації; мікропроцесорна техніка; комп'ютерні системи вимірювання та контролю тощо.

Започаткував в Україні олімпіаду з «СУА» саме наш ВНТУ. Проводив її за сприяння МОН України шість років поспіль. Цьогоріч фахові студентські змагання вирішили провести на Полтавщині. Ймовірно, що наступної весни олімпіада знову повернеться до Вінниці.

Так тримати!

*Міністерство освіти і науки
України,
Запорізький національний
технічний університет
нагороджують дипломом
п'ятикурсницю Вінницького
національного технічного
університету*

Олесю ПАЛАМАРЧУК —
*переможницю
Всеукраїнського конкурсу
студентських наукових
робіт з розділу
«енергозбереження
в електропостачанні»,
за науковий пошук та
бажання зробити свій
особистий внесок у розвиток
науки. Олесина робота
виявилась однією
з найсильніших у II етапі
Всеукраїнського
конкурсу.*

Майте на увазі

ЯК СТАТИ СУЧАСНИМ ФАХІВЦЕМ?

Наш час демократичних перетворень і впровадження інноваційних технологій потребує досвідчених і висококваліфікованих кадрів, які здатні по-новому, на високому рівні виконувати роботу.

Якими ж якостями повинен володіти сучасний фахівець?

Насамперед нині цінуються спеціалісти широкого профілю, які не тільки знають специфіку своєї роботи і мають певний досвід, а й володіють комп'ютерною технікою та прикладним програмним забезпеченням. Такі вимоги майже скрізь при прийомі на роботу. Крім того важливим є знання іноземної мови. Почасти актуальним є вміння вести дискусію — особливо для керівних посад.

Сьогодні спостерігаються швидкі темпи розвитку новітніх технологій, тож спеціаліст повинен мати ще й здатність до перенавчання.

Наш Вінницький національний технічний університет дає змогу отримати необхідні знання та набути навиків, необхідних сучасному фахівцеві. Окрім того наша система інтеграції навчання з виробництвом — нова технологія практичної підготовки студентів для України є унікальною. Вона дозволила нам - сьогодні єдиним в Україні - надавати повноцінну практичну підготовку студентам. І до того ж дає можливість студентам під час робочих триместрів працювати на робочих місцях, отримуючи зарплату, відповідно до набутих на першому курсі робітничих професій. Сьогодні за

досвідом інтеграції до нас звертаються університети США — наприклад, університет штату Джорджія з міста Атланти, навчальні заклади Великої Британії, Франції, Швеції.

Будь-які отримані знання перевіряються практикою. Майже у всіх розвинених країнах світу після закінчення навчання новоспечений спеціаліст якийсь час повинен відпрацювати як стажист під наглядом керівника з виробництва, а потім на підставі виконаного і захищеного у відповідній комісії реального проекту йому видається диплом про закінчення навчального закладу. З цього моменту починається самостійна робота, від якості якої залежить кар'єрний ріст.

З перших днів бажано позитивно зарекомендувати себе, працювати наполегливо, впевнено, з повною віддачею.

І лише після перебування впродовж деякого терміну на якійсь посаді за певними критеріями: професійні знання та навички, ставлення до роботи і людей, вміння працювати в колективі, можна дійсно оцінити фаховий рівень спеціаліста.

Справжній фахівець не повинен боятися ставити перед собою завдання і їх вирішувати. Він має бути завжди націлений на успіх у будь-якій професійній справі. До того ж не треба забувати, що цінують фахівців і за ініціативність.

Олександр СІЯНОВ,
кандидат технічних наук, доцент кафедри ПЦБ



НАЙМОЛОДШИЙ НАУКОВИЙ ЖУРНАЛ ВНТУ — ФАХОВИЙ!

Наш Вінницький національний технічний університет видає чотири міжнародних наукових журнали: «Вісник ВПІ», «Sententiae», «Оптико-електронні інформаційно-енергетичні технології» та створений у 2004 році «Інформаційні технології та комп'ютерна інженерія». Нещодавно цей наймолодший часопис отримав дозвіл ВАК на включення до переліку наукових фахових видань, в яких можуть публікуватися результати дисертаційних робіт на здобуття наукових ступенів доктора і кандидата наук з технічного напрямку.



Виходить журнал тричі на рік. Головна мета — якомога ширше ознайомити вітчизняних та закордонних вчених з сучасним рівнем розвитку наукових досліджень у ВНТУ. А також вдосконалити рівень викладання в українській вищій школі. Адже згідно комп'ютерних навчальних планів Сполучених Штатів Америки основна увага має надаватись мережним та інтелектуальним технологіям. Тож, журнал допомагатиме викладачам оволодівати технологіями дистанційної освіти, ефективно застосувати комп'ютери у навчальному процесі, використовувати новітні методики викладання комп'ютерних дисциплін та індивідуальної роботи з обдарованими студентами.

Головний редактор журналу — директор Інституту інформаційних технологій і комп'ютерної інженерії, доктор технічних наук, професор Олексій Азаров. Назва часопису збігається з назвою Інституту ІТКІ не випадково. Зініціювали його створення саме викладачі цього інституту. Охоплює він всі напрямки наукової діяльності, якими займаються провідні вчені ІНТКІ, ВНТУ, України та інших країн у галузі інформаційних технологій, педагогіки та методики викладання.

До редколегії входять 28 провідних вітчизняних та закордонних науковців. Зокрема ректор нашого університету, академік Академії педагогічних наук України, доктор технічних наук, професор Борис Мокін, доктори наук, професори ВНТУ Іван Кузьмін, Сергій Юхимчук, Анатолій Петух, Василь Кичак, Віталій Клочко, Роман Кветний, Олександр Роїк, Василь Петрук, Володимир Дубовий, Володимир Поджаренко, Володимир Лужецький, вчені ДонНТУ, НТУУ «КПІ», інших ВНЗ держави, а також науковці з Греції, Ізраїлю, Болгарії, Бразилії, Азербайджану, Російської Федерації, Македонії, Румунії... Тож, логічно, що статті у журналі видрукуються трьома мовами: українською, англійською, російською.

Отримують «Інформаційні технології та комп'ютерну інженерію» усі ВНЗ Міністерства освіти і науки України, а також провідні університети Росії, Азербайджану, Польщі, Румунії, Греції, Бразилії, США, з якими ВНТУ єднає тісна співпраця. Надходять журнал і до центральних бібліотек України, країн СНД та зарубіжних країн.

Статті до друку відбираються після закритого рецензування поданих рукописів. До речі, для рецензування залучаються лише доктори наук. Нині вже закінчується формування шостого номеру журналу. Якщо можете запропонувати для друку цікаві статті, будемо раді з Вами співпрацювати (телефон 437 – 880).

Українські вчені, котрі працюють у галузі сучасних інформаційних технологій, інтелектуальних систем, математичного моделювання й обчислювальних методів, програмного забезпечення та операційних систем, захисту інформації, активно використовують можливість публікації своїх нових результатів у журналі, адже це гарантує ефективне представлення їх наукових здобутків світовій науковій громадськості.

**Олександр ХОШАБА, кандидат технічних наук,
доцент, відповідальний секретар журналу**

Ректору
Вінницького національного
технічного університету
академіку АПН України
МОКІНУ Б. І.

Шановний Борисе Івановичу!

З 23 січня по 10 березня на нашому підприємстві проходили практику студенти третього курсу Інституту будівництва, теплоенергетики та газопостачання ВНТУ. Це не вперше студенти Вашого університету на час свого робочого триместру направляються до нас. І цього разу ми знову були приємно здивовані ґрунтовною підготовкою майбутніх фахівців, їх відповідальним ставленням до виробничих завдань, які їм доручалися. Особливо хочеться відзначити студентку групи БМ-03 Олену СУБІН та студента групи 1Б-03 Володимира КОЖЕВНИКОВА. З першого дня практики вони взяли безпосередню і активну участь у роботі: виїжджали на об'єкти, робили обмірні креслення з оформленням їх на комп'ютері, виконували під керівництвом наших спеціалістів ряд самостійних завдань. Підписуючи їм щоденники з переліком виконаного впродовж кожного дня практики, я зауважив, що то робота, яку було необхідно підприємству виконати в обумовлені договорами терміни. Вони посильно допомогли нам вкластися в строки. Майбутні будівельники, яких готує Ваш університет, вільно володіють комп'ютерними програмами, нормативною літературою, мають інтерес до свого майбутнього фаху, що засвідчили їх постійні питання до співробітників підприємства. За роботу та сумлінне виконання всіх завдань цим студентам нарахована та виплачена заробітна плата. Олена ж ще додатково премійована до міжнародного жіночого дня.

Такий рівень підготовки студентів, безумовно, засвідчує послідовну комплексну роботу викладачів кафедр. Ваші вихованці вміють правильно знаходити підхід до вирішення конкретної виробничої задачі. Це наочний приклад висококваліфікованого рівня викладацького складу ВНТУ.

Прошу Вас передати подяку викладачам та керівництву кафедр за хорошу підготовку студентів, за те, що навчили їх професійно правильно мислити, конструктивно підходити до вирішення будь-яких технічних та й життєвих проблем.

**З повагою директор
ВОП «Діпроцевільпромбуд»
Є. В. Трегубець**

Два рівних є крила

ГУМАНІТАРНЕ + ТЕХНІЧНЕ

У нашому університеті відбулась XXXV науково-технічна конференція професорсько-викладацького складу, співробітників та студентів університету з участю працівників науково-дослідних організацій та інженерно-технічних працівників підприємств Вінниці та області.

Це було розкішне інтелектуальне дійство.

Проводилась конференція, як завжди, у два етапи. 14-17 березня відбувались засідання секцій гуманітарних та фундаментальних наук. 21-24 березня – загальноінженерних та технічних наук. Усього працювало 48 секцій. Було проголошено понад 1000 доповідей. З них дві третини студентами. Слід зауважити, що конференцію zorganizували і проводили оргкомітети восьми університетських науково-навчальних інститутів та Ради з питань гуманізації та гуманітаризації технічної освіти.

Доповіді, визнані на секціях найкращими, будуть опубліковані у збірнику тез XXXV науково-технічної конференції.

Традиційна гуманітарна конференція як завжди розпочалася пленарним засіданням, на якому були представлені доповіді з різних секцій. Воно було присвячене 125-річчю Володимира ВИННИЧЕНКА. Слово про цього палкого патріота України виголосила кандидат історичних наук, доцент Людмила ГРОМОВА. «До проблеми негативної оцінки особистості В.Винниченка у статті Олени Теліги «Партачі життя» — виступ кандидата філологічних наук, доцента кафедри культурології, лауреата літературної премії ім. О. Білецького, члена Національної спілки письменників України Михайла СТРЕЛЬБИЦЬКОГО жодної людини в залі не залишив байдужою. «Майстерність психологічного аналізу Винниченка-прозаїка» — з цією доповіддю блискуче виступили студенти групи 2Б-05 А.БОНДАР та К.ЧОРНОСКУТОВА.

Цьогоріч працювало 11 гуманітарних секцій, на яких прозвучало 260 доповідей. А загалом участь у їх роботі взяло 600 осіб. Ті, хто мав до того бажання, хто мав внутрішню потребу поділитися своїми знаннями, послухати цікаву інформацію від колег. Усі дні роботи конференції були повні зали. Доповіді звучали українською або англійською мовою. І студенти не читали їх, а емоційно й переконливо презентували свої думки, знання, ідеї. Тому жодна доповідь не залишилась без обговорення. Студенти активно задавали питання, доповнювали, почасти виникали жваві дискусії. До речі,

якщо доповідь звучала англійською, то і обговорення відбувалось англійською.

Цікаво, що випускники нашого університету самі, навіть без особливого запрошення приходять до alma-mater у дні роботи конференції. Хто виступити, а хто просто послухати своїх колишніх викладачів і нинішніх студентів. Приміром, інженер-програміст Вінницької філії ВАТ «Укртелеком» В'ячеслав ТРУХМАНОВ, випускник 2003-го року, натхненно розповідав про японський міф. А студенти готують доповіді не в межах вивченого матеріалу, не за додаткові бали, а виходячи з власного наукового інтересу. І беручи участь в обговоренні, вони не просто запитують, а висловлюють власну думку, демонструють свою ерудицію чи інший погляд на проблему, посилаючись на друковані джерела.

Не можна було не зауважити, що більшість студентів приходили на секції конференції одягнені святково — у ділових костюмах. Це промовисто засвідчує їхню повагу до події, їхнє розуміння важливості і масштабності дійства.

Чимало студентів, які не мали доповідей, прийшли просто послухати. А простора виставкова зала університетського Центру культурології виявилась замала, аби вмістити усі пропонувані експонати на традиційну виставку студентських мистецьких робіт, яка приурочується до конференції.

Варто зауважити, що певна частина студентів (можливо, навіть значна) бере участь у роботі як гуманітарних, так і технічних секцій нашої конференції. Цікаво, що ті студенти, які блискуче виступають на гуманітарних секціях, виявляються кращими і на технічних. Приклад тому Дмитро ШТОФЕЛЬ (група МА-02), Сергій БІЛОХАТНЮК (РТ-03). До речі, Сергієва доповідь «Притчі, що розвіюють міфи сцієнтологічної епохи» звучала помітно довше регламенту, але зала зацікавлено слухала його розповідь, потім жваво включившись в обговорення.

Ця інтелектуальна тенденція віддзеркалює оптимальні шляхи подальшого розвитку людства. І підтверджує, що гуманітарні знання аж ніяк не стають на заваді технічному мисленню, а навпаки роблять його гуманнішим і витонченішим.

Секція педагогіки, психології і соціології вперше на нашій конференції, яка цього року проводилась уже тридцять п'ять, запровадила, що кращі доповіді визначала не президія, а журі. До його складу окрім викладачів входили і студенти. х обирали тут же на конференції.

А для нагородження учасників, замість традиційних першого, другого, третього місць, запровадили номінації. Журі, що складалося з трьох викладачів та шістьох студентів, об'єктивно визначило переможців. Хоча то було завдання не з простих.

Ще одна особливість секції — з однакових проблем виступали декілька доповідачів. Їх виступи вийшли зовсім різними, водночас всебічно розкривали тему.

«Психологія кохання», «Природа сну», «Сновидіння як джерело знань людини про себе», «Техніка психологічного айкідо», «Відмінності чоловічої та жіночої психіки» — це лише короткий перелік тих тем, що були озвучені учасниками конференції.

Кількість доповідачів на секції сягнула далеко за запланованих 20 осіб. Деякі виступи настільки зацікавили аудиторію, що доводилось ігнорувати регламент. Навіть члени президії завідувач кафедри ППС доцент Лариса МАЦКО та викладач Тетяна ПЕРВУШИНА були приємно здивовані такою активністю.

НОВАЦІЇ НА СЕКЦІЇ

Тож, найкращими доповідачами визнано:

в номінації «Найвдаліший виступ» — Оксана СТАШКО, Олександр КРИЖАНІВСЬКИЙ; «Найґрунтовніша робота» — Сергій ХЛІВНЕНКО; «Найцікавіша робота» — Ірина ЛАСТІВКА; «Найвдаліша дослідницька робота» — Крістіна КОВАЛЕНКО; «Найактивніший учасник дискусії» — Ольга ШИНКЕВИЧ; «Найелегантніша зовнішність доповідача» — Олексій ГОРБАТЮК; «Найбільш творча робота» — Людмила ШУМСЬКА.

Це дуже показово, що студенти, навчаючись в технічному ВНЗ, так зацікавлені гуманітарними дисциплінами.

Оксана СТАШКО, 2-ЕСЕ-04, ІНЕЕМ


 Аї н̄ауòа

Китайка Цзя Хей, першокурсниця Інституту менеджменту, створює писанку щастя. Допомагає їй О. Верхова-Єднак зі своїми учнями

Писанки — це не страва. Писанки — то молитва, прохання, подяка, розмова зі спочилими предками. Писанки — то оберег. Вони або залишаються на могилці, щоб потім їх взяв голодний подорожній, або ж зберігаються весь рік на покутті за образами.

Символи наносяться і зрозумілі, і такі, значення яких загубилося. Але кожна писанка своєрідна — не схожа на іншу ні орнаментом, ні кольором. Жодна українська господа не була без цього оберегу.

До цієї величної великодньої творчості долучилися і студенти нашого

університету. Китайські, камерунські, еквадорські, врешті, усі іноземні студенти не поступалися завзяттям українським. Марина ВЕРХОВА про писанку, вочевидь, знає усе. З натхненням розповідатиме годинами. Два роки тому видала книгу «Великодняя писанка». Нині у столиці виходить з друку «Українська писанка». Нова книжка теж поповнить бібліотеку Центру культурології університету. Тож, якщо не пощастило взяти майстер-класи писанкарства у майстрині безпосередньо, книги вам допоможуть.

Сестра пані Марини Оксана ВЕРХОВА-ЄДНАК завітала до університету разом зі своїми юними вихованцями. Школярки теж пояснювали

ІНТЕРНАЦІОНАЛЬНА ВЕЛИКОДНЯ ПИСАНКА

Уже восьмий рік поспіль напередодні найзнавучішого, найвеличнішого християнського свята у нашому Вінницькому національному технічному університеті усі бажаючі — і студенти, і викладачі мають змогу осягнути таїну мистецтва створення писанки.

зацікавленим і значення символів, і як готувати віск, і як користуватися писачком. Без цього нехитрого приладдя писанку зробити як? Тож, тут же його можна було придбати.

А народна майстриня Світлана ЛУЦЕНКО створює писанки особливі, свої. Її писанки іскряться радістю, сяють. Крапельки сонячного бурштину, веселкові барви бісеру влаштовуються у філігранні перлинкові завитушки предковичних символів.

Першокурсниця Інституту електроенергетики, екології та електромеханіки Вікторія і Юлія ВИШНЕВСЬКІ скористалися нагодою і настроєм — популяризували своє захоплення: петриківський розпис.

Передбачалось свято писанки закінчити о 14-й, а воно ледь завершилось на дві години пізніше.


 Щиро

СЕСТРИ. МИЛОСЕРДЯ.

Так вже ми влаштовані, що свідомо чи несвідомо по краплині збираємо тепло, щоб комусь у холод принести, бо не можемо, не здатні існувати без тепла. Правда, декого цілком влаштовує тепла піч чи батарея центрального опалення, а когось по-справжньому зігріває лише теплінь очей чи теплота душевна. Одні мріють про теплу оселю, інші — про тепло людських стосунків. І, хоча, неможливо (і не можна) виміряти за шкалою Цельсія чи Фаренгейта тепло сердець, а чи тепло долонь, добро творящих, все-таки, мабуть, існує найвища міра людської вдячності за добродійні поступки наші, що зігріли когось, бодай одного, у важку хвилину скрути, захистили від зими тривоги...

З Еквадору, де Анді і Амазонка, де під тропічним сонцем задрімало літо, де найстрашніший холод — у холодильнику, до нашого університету приїхали на навчання дві сестри — Сінді Зуріта і Андреа Зуріта. З-за океану принесли тепло свого краю, щоб щедро ділитися ним.

Сестри навчаються на першому курсі Інституту автоматки, електроніки та комп'ютерних систем управління, вчать-ся добре, люблять романтичну музику і, як справжні латиноамериканці, захоплюються футболом. Мають багато друзів серед українських студентів, тому що щирі, делікатні і веселі співрозмовники, тому що спілкуються, звичайно ж, українською мовою. І зовні схожі (як сестри), і мрію мають одну на двох (зате найбільшу) — поїхати до Іспанії, де пра-

цює мати, яку не бачили уже 5 років.

Дівчатам подобається Україна. Андреа любить швидкоплинне літо, а Сінді була зачарована минулорічною зимою. (Зачарування зникло, коли січневі морози нагадали, що Україна — не тропічна країна).

І хоча навчання в технічному ВНЗ, самостійне життя, коли про всі деталі побуту треба подбати самому, вимагають багато часу і зусиль, сестри, як справжні християнки, знаходять час, щоб поділитися теплом своїх сердець, допомогти тим, хто потребує цього.

Сінді й Андреа, як сестри милосердя, за покликком серця допомагають самотнім українським громадянам відчувати себе не зайвими на схилі віку у цьому суворому світі... Купити хліб, прибрати в



оселі, звеселити розмовою — така собі звичайна незвичайна робота, за яку не платять гроші, бо ніякими грошима не можна оцінити людяність, сердечність, доброту. А ще сестри вміють засвітити вогник радості в засмучених оченятах маленьких мешканців дитячого будинку, що так стомилися в чеканні мами і тата, і мріють про тепло маминих долонь...

Сестри Сінді і Андреа з далекого Еквадору, волонтери місії гуманності, студентки першого курсу ВНТУ і просто сестри милосердя.

Василь КОРЖЕНКО, старший викладач кафедри мовознавства

ОБРАТИ НАЙГАРНІШУ З ДУЖЕ ГАРНИХ

Такий популярний нині серед нашої університетської юні конкурс «Міс ВНТУ» цьогоріч відбувся уже вдванадцятє.

— Наш конкурс дівочої вроди і краси виник на початку дев'яностих. Тоді, коли всезагальне матеріальне неблагополуччя і депресія, соціально-культурна ситуація зумовили деформацію поведінки молоді — розбещеність, вседозволеність у стосунках. Те, що завжди було жіночою доброчинністю, ставало вадою. Жіноча цнотливість переставала сприйматися в молодіжному середовищі як достойність. Телепростір теж переконував забути, що людина — це перш за все душа. Пропагувалось лише тіло, котре прагне насолоди.

Конкурс започаткований був саме як противага цій ситуації. Тим паче, що у нас в університеті завжди було чимало надзвичайно вродливих дівчат, котрі поважали себе, котрі здатні протистояти розтлінню, — розповідає **проректор з виховної роботи та наукової роботи в галузі гуманітарних наук ВНТУ, заслужений працівник народної освіти України, професор Тамара БУЯЛЬСЬКА**, яка і зініціювала проведення конкурсу.

— Пам'ятаєте, п'єсу Вампілова «Утиная охота»? Автор з сумом писав про чоловіків, яких система перетворювала на душевноволиків, безпорадних Аліків. Не менш страшно, коли дівчата втрачають найкращі душевні якості, що притаманні жіночності. Конкурси краси на Заході проводяться, здається, з 30-х років. Але ми про них тоді не знали. Згодом, отримали змогу бачити їх на телеекранах. Потім вони почали виникати і в українських містах. Після цих конкурсів юних красунь почасти зманювали красивим життям за кордон, де їм доводилось займатись зовсім не тим, що їм обіцяли. Або пропонували роботу в місцевих казино, ресторанах.

Ми почали проводити наш конкурс, маючи в основі іншу концепцію — наголос на внутрішній красі, що має щастя бути винагороджена зовнішньою вродою. Я запропонувала цю ідею університетській Раді з виховної роботи. Сприйняли з ентузіазмом. Але коли почала визначати критерії конкурсу, більшість присутніх не повірили, що зможемо знайти дівчат, що відповідають заявленим вимогам.

Я вважала і досвід підтвердив, що змагатись за титул можуть лише ті дівчата, котрі здатні бути обличчям університету.

1) Конкурсантка повинна мати високий рейтинг у навчанні, адже вона насаперед студентка. Вчитись не просто гарно, а відмінно. Це характеризує не

тільки її інтелект, а й почуття відповідальності і працелюбність.

2) Дотримуватись загальних моральних норм поведінки, не вживати нецензурну лексику, яка тоді набула незбагненого поширення не лише серед юнаків, але і серед дівчат. (А сьогодні безсоромно вживається майже всіма верствами населення, проникаючи навіть у теле- і радіопростір. Для мене особисто ця ситуація є жахливою, тому що не можу збагнути, який зміст тепер може набувати незаперечна сентенція: «Мова — душа народу»).

3) Сповідувати здоровий спосіб життя: не курити, не вживати алкогольних напоїв, адже дівчина — майбутня матір.

4) Брати участь в громадському житті університету.

5) Володіти літературною українською мовою та однією з іноземних.

6) Претендентка на титул «Міс ВНТУ» має бути обдарована художніми здібностями: співати, танцювати, декламувати, малювати...

7) Бажано, щоб вона була учасницею наших щорічних наукових конференцій, займалась науковою роботою. До речі, ця вимога настільки пов'язана з критерієм №1, що ніколи не викликала сумнівів щодо її доречності.

При проведенні конкурсів ми відмовились від формату, який передбачає демонстрацію тіла у купальниках. Виконуючи конкурсні завдання, дівчата виходять у різних сукнях, підтверджуючи свій естетичний смак і вміння одягатись відповідно ситуації.

Мені заперечували: таких дівчат зараз не знайдете. Знайшли! І чимало. І з року в рік кількість таких дівчат зростає.

Але головним при організації таких конкурсів було намагання захистити, підтримати найкраще, найтендітніше і найчистіше, що є в дівочій душі, і заявити про це, як про норму, яка може бути наближена до ідеалу.

Першою «Міс ВДТУ» (тоді наш університет ще був державним) стала Оксана ПОЛУЯН, яка вже має сім'ю і стала чудовим спеціалістом. У всіх наступних дівчат також успішно склалася і кар'єра, і особисте життя. Серед них Наталка КРИВОНОС (тепер Наталія Вікторівна ОСТРА), яка нині уже кандидат технічних наук. Першокурсниці прагнуть наслідувати саме цих дівчат, а не на тих, котрі своєю надмірною розкутістю хочуть бути в центрі уваги. Ми завдяки таким конкурсам змінюємо систему цінностей.

Щодо загальної організації, то кожен інститут університету (раніше фа-

культет) представляє на конкурс одну кандидатуру. Дівчина має бути не нижче третього курсу (в окремих випадках 2-го), аби встигла себе в університеті проявити. Першокурсниці своїм ставленням до навчання, своєю поведінкою (до речі, як і всі інші студенти) ще мають заслужити право виступати на університетській сцені.

Колеги, заступники деканів з виховної роботи намагалися переконати мене знизити рівень вимог. Але я завжди була переконана, що за будь-яких обставин і умов найкращі людські якості завжди зберігаються. Вони незнищенні навіть з огляду на закони діалектики. Адже протистояння протилежностей зумовлює рух і життя. А місія освітня підтримати і зберегти найкраще.

Тоді було 5 факультетів. Зараз 7 інститутів. Тільки одна отримує корону і набуває статусу «Міс ВНТУ». І водночас «Міс інституту», який вона представляла. Я не хотіла, аби інші дівчата почували себе менш значимими. Ми намагалися підтримати дівчат, які виходили на сцену, переконуючи, що кожна переможе. Тому немає нездорового суперництва. Під час конкурсу, аби не створювати напругу, журі, де тільки чоловіки, не оголошує бали. Згодом запровадили титул «Міс глядацьких симпатій» (зала впродовж конкурсу надсилає свої оцінки), «Міс чарівність», «Міс художній талант», «Міс шляхетність»... Почасті оцінки зали і журі співпадають. Трапляється, що глядачі обирають дві «Міс глядацьких симпатій». Адже обрати найгарнішу із дуже гарних — завдання складне.

Не наших конкурсах немає сліз, розчарування, стресу. Кожна учасниця отримує подарунки, оплески. Підтримку адміністрації свого інституту. І далі дівчата впродовж року беруть участь в мистецьких заходах як ведучі. Пропонуємо «Міс ВНТУ» зреалізувати свій мистецький проект — виступити на заняттях з культурології, проводити в молодіжній аудиторії семінари, дискусії, вечори з актуальних для молоді проблем.

Готуємо дівчат до конкурсу понад два місяці (а проходить він у нас завжди навесні як символ розквіту). 28 років працювала у нас директором клубу Галина СЕВАСТ'ЯНОВА. Високий професіонал. Вона тонко вміє підказати конкурсантці і зачіску, і вбрання, і навчити належно рухатись сценою. «Міс ВНТУ» традиційно допомагає готувати тих, хто приходить їй на заміну. Підготовка до конкурсу — це для дівчат факультативні заняття з г'речності.



«Міс ВНТУ-2006» Надія КИЗЛЮК

— Така вродлива, така жіночна, така артистична і обрала такий «чоловічий» інститут — машинобудування і транспорту.

— Майже для усіх моїх знайомих те, що я поступила в ІнМТ було несподіванкою. А я люблю круто змінювати своє життя, коли усе відбувається не так, як від тебе очікують, не прогнозовано, не за планом. Інакше нецікаво жити.

Я навчаюсь за спеціальністю «технологія машинобудування», дівчат у нас немало. От «автомобілі та автомобільне господарство» — це більш чоловіча спеціальність. До речі, аби абітурієнтки знали: коли в групі багато хлопців, тоді вчитись легше. І приємніше.

— Своім вибором батьків теж епатувала?

— На факультеті машинобудування нашого ВНЗ навчався мій батько, батьків брат і моя старша сестричка Настя (вона отримала фах «менеджер організацій»). Я ж планувала бути лікарем. А батько запропонував здобувати його спеціальність. Я взяла і послухалась. І не шкодує.

У нас в ІнМТ дуже дружня атмосфера. Старшокурсники допомагають молодшим. Це в нашому інституті такий своєрідний експеримент з адаптації першого курсу до студентського життя. Колись мені допомагали, а тепер я допомагаю — працюю помічником куратора.

— І береш активну участь у

«МІС ВНТУ» МРІЄ ПРО РОМАНТИКА

Цього року титул «Міс ВНТУ» здобула третьокурсниця Інституту машинобудування і транспорту Надія КИЗЛЮК.

студентському самоврядуванні.

— Тому, що це чудова можливість реалізуватись. У нас в ІнМТ студентське самоуправління на досить високому рівні. П'ятикурсниця Світлана СЕРГІЄНКО дуже багато для його розвитку зробила. Вдячні ми за всебічну допомогу і підтримку проректору професору Тамарі БУЯЛЬСЬКІЙ.

— Проблем з навчанням не виникає?

— З деякими предметами трапляються певні труднощі, але вони долаються легко: декілька недоспаних ночей і проблеми нема. Як у більшості студентів.

— Окрім титулу «Міс ВНТУ-2006» ти отримала не менш престижний «Міс глядацьких симпатій».

— Дуже зраділа, коли оголосили, що я «Міс глядацьких симпатій». Тому на найвищий титул я геть не сподівалась, адже цей не менш почесний. Коли ж назвали моє ім'я ще раз як «Міс ВНТУ-2006», я здивувалась і навіть спочатку не повірила. Відчула щастя уже потім.

— Хто найперший привітає?

— Моя племінничка Софійка. Їй лише два з половиною роки, але вона не побоялась вийти на сцену такої багатолюдної зали. Коли вона була

зовсім маленькою, я часто з нею бавилася, адже Настя працювала. Софійка навіть вважала, що у неї дві мами: Настя і Надя. Зараз вони живуть у Миколаєві. Настя зуміла якраз на час конкурсу приїхати до Вінниці у відраженні. Вона працює начальником маркетингового відділу, логістом і водночас заступником директора фірми, досить відомої і популярної в Миколаєві.

До речі, Настя теж брала участь в університетському конкурсі краси. Має титул «Віце-міс ВДТУ-98».

У нас в університеті, в Інституті МТ є усі можливості, аби розвивати свої здібності. З першого курсу беру участь у КВН, різноманітних конкурсах, і як організатор, і як ведуча. Кафедра культурології нашого ВНТУ підтримує дружні зв'язки з Вінницьким обласним академічним театром імені Садовського. Тож, мені готуватись до художнього номера «Міс ВНТУ» допомогла актриса театру Людмила МАМИКІНА. Я вирішила прочитати зі сцени уривок з «Семи струн» Лесі Українки. Мені ця поетеса надзвичайно близька як символ нескореності українства. На роялі мені акомпанував першокурсник ІнМТ Євген ЗИКОВ.

— Наостанок найактуальніше запитання: яким є хлопець твоєї мрії?

— Для мене дуже важливо взаєморозуміння, взаємоповага і довіра. І хотілося б, аби він був романтиком.



«Міс ВНТУ-2006» Надія КИЗЛЮК зі своїми друзями

Нація

Напередодні та в день виборів до Верховної Ради України по Вінницькому державному телебаченні демонструвався фільм, автори якого третьокурсники Інституту інформаційних технологій та комп'ютерної інженерії нашого університету Олександр ОЛЬШТИНСЬКИЙ та Наталка КОПОЛОВЕЦЬ. Фільм створений під керівництвом викладача кафедри культурології Наталії ГРОЗНО.

Фільм короткий і влучний. По-юнацькому щирий, а тому нікого не залишає байдужим. Він задає багато запитань кожному, хто його дивиться. А відповівши на них самому собі, хочеться розправити плечі, посміхнутися усьому світові і сказати: «Я — українець!»

Відеопроєкт був презентований на пленарному засіданні секцій Ради з питань гуманізації та гуманітаризації технічної освіти на XXXV науково-технічній конференції.

У березні Сашко з Наталкою проводили заняття з практичної культурології для першо- і третьокурсників. Після перегляду їх ти підіймають стоячи.

Я—УКРАЇНЕЦЬ

С: Успіх фільму — це не стільки наш успіх, як радість за тих людей, котрі його сприйняли. Це поштовх, котрий може комусь допомогти усвідомити, що він є українець. Любов до України є в кожного, просто не кожен уміє до неї прислухатися.

Н: До створення цього фільму нас надихнули останні події в Україні. Усі політичні сили намагаються показати Україну зі свого боку. Ми ж хотіли показати Україну як країну, де живемо, як країну, яку любимо. Прагнули, аби фільм мав не політичний, а національний характер. Популярність нашого фільму, його актуальність забезпечена тематикою, його незаангажованістю в політичних баталіях, коли кожен дивиться на Україну зі своєї точки зору.

С: Ідея фільму: ми, українці, хороші тому, що ми такі. Фільм підносить українців, не принижуючи чийсь національні почуття.

Н: Мета: аби люди не втрачали віру, що ми самі творимо свою країну, в якій житимем ми і наші діти. Аби кожен українець розумів свою унікальність, відчував гордість, що є українцем. Аби відчував себе зерниною, з якої може вирости поле.

С: Починали фільм скромно, як творчу роботу з курсу «західноєвропейське мистецтво». У нас читає цей курс старший викладач кафедри культурології Наталя ГРОЗНА. Вона дуже творча людина, постійно надихає студентів. Саме вона стала тим поштовхом, котрий допоміг нам себе зреалізувати. Наталя Зорянівна нас постійно підтримувала, потім запропонувала виступити на конференції.

Наш культурологічний проєкт «Україна» — фільм молодіжний. Тому послуговувались сленгом. Дуже вдячні доктору філологічних наук, професору Ларисі АЗАРОВІЙ, яка сама запропонувала відредагувати текст, допомогла фільму позбутися мовленнєвих огріхів і оптимізувати сленг.

Н: Для нас чи не головним було, створюючи фільм, витратити якнайменше часу. Почали робити його посеред семестру, а правки, редагування співпало з сесією, яку, до речі, здали «автоматом».

С: Процес виявився трудоємким. Дещо доводилось переробляти. Мелодію підібрали інтуїтивно, просто відчули, яка музика гарно компонуватиметься з нашим відеорядом. Залишилось лише правиль-

но розставити акценти, щоб уся кар-

тина зазвучала гармонійно.

Н: Дебютували ми з відеопроєктом «Україна» на пленарному засіданні XXXV науково-технічної конференції, котра нещодавно відбулася в університеті. Але це не перший фільм. Другий. Першим був «Реквієм», котрий Сашко зробив для театралізованого дійства, присвяченого Моцарту і Сальєрі, в якому ми обоє брали участь.

С: Сашко і Наталка дружать з першого курсу, допомагають один одному справлятися з студентськими проблемами.

Обоє навчаються на спеціальності «програмне забезпечення», вивчають різноманітні інформаційні технології. Тому з фільмом не мали технічних проблем — головне ідея і творчий підхід.



Обоє навчаються на «відмінно», обоє отримують підвищену стипендію, обоє щойно відзначені преміями Інституту ІНІТКІ за активну участь у житті університету. Обоє добре знають англійську, адже переконані, що нині без хоча б однієї іноземної мови про власну конкурентноздатність мови нема. Сашко, хоча й має характерне прізвище (у Польщі є місто Ольштин), польської на відміну від Наталки не знає. Але має намір вивчити.

Обоє під час робочого семестру працювали у філії київської фірми дизайну «New Age Lab».

— Це суперово, що у нас в університеті є такі робочі триместри, адже студент може чіткіше

визначитись, що він хотів би навчитись, що йому потрібно знати, — каже Наталка. — До того ж студентам важко знайти роботу, адже скрізь вимагають практичний досвід. А де його набути, якщо не беруть без досвіду? Тож, робочі триместри згодом дають суттєву перевагу над однолітками стосовно працевлаштування.

Саша вже зараз паралельно з навчанням працює у вінницькій студії дизайну, розробляє на замовлення дизайн сайтів.

В обох зараз по два курсових, тому не до фільмів. Але задуми є. І чимало.

У гуртожитках університету



Гімн Україні

відеопроєкт «Україна» — справжній хіт. Кому пощастило його переглянути, неодмінно прагне, аби подивились друзі, знайомі. До речі, фільм розміщений на сайті

ВИШИВАНКА — ЦЕ ПРЕСТИЖНО

Студенти ВНТУ не байдужі до своєї історії, тому студрада Інституту менеджменту теж вирішила вшанувати Великого Кобзаря, але зустрілася з дилемою яким чином це зробити: літературні вечори традиційно проводяться в нашій бібліотеці разом з іноземними студентами; можна було б покласти квіти до пам'ятника, та, на жаль, міська громада 400-тисячного обласного центру так і не спромоглася його встановити.

Проблема вирішилась сама собою. Якось голові студради ІНМ Ользі ФІЛОНОВІЙ потрапив журнал «Студей», де розповідалося про вшанування Тараса Шевченка студентами Києво-Могилянської Академії. І вже наступного дня в навчальному корпусі №2 можна було побачити таке оголошення: «Увага! Увага! Увага! Доведи власним прикладом, що козацькому роду нема переводу — підтримай ініціативу студради ІНМ: 9-го березня у річницю Тараса Шевченка прийди у вишитій сорочці».

Але ми передбачали, що далеко не кожен має таку сорочку, тому вирішили звернутися в університетський клуб, де нашу ініціативу зустріли з радістю і погодилися надати 20 вишитих українських сорочок.

Звичайно ми не розраховували, що усі підтримають нашу ініціативу, на що є декілька причин:

— подібна акція проводиться уперше;

— далеко не усім подобається

українська мова, поезія і т.д.;

— багато хто не в захваті і від самого українського народного одягу;

— не кожен має вишиту сорочку; — 300 років тотальної русифікації теж даються взнаки, через що багато людей просто соромляться розмовляти українською мовою, одягати вишитий одяг;

Але найбільш банальна причина це те, що як студенти так і викладачі просто не читають оголошень. Приміром, мене два викладачі запитали в цей день: «Ви сьогодні десь виступаєте?»

Але найнебайдужіша і національносвідома частина нашого студентства (з тих, хто читає оголошення) все ж одягнула вишиванки, не соромлячись привертати до себе увагу. Особливо активною була сама студрада, яка майже в повному складі була у вишиванках. Багато старост теж не проігнорували захід, за що їм велике спасибі. Шкода лише, що серед викладачів мало хто прийшов у вишиванках, але їм можна пробачити, адже тут, очевидно, дається взнаки те, що велику частину свого життя більшість з них прожила в умовах, коли за подібний захід можна було потрапити за ґрати, а ще русифікація... Але на мою думку, вишиванка — це не лише не соромно, а й престижно. Згадайте скільки народних депутатів носить вишиванки, згадайте літо, коли половина молоді була вбрана в сучасні вишиті сорочки.



А я просто українка. Україночка

Але не це головне. Хто хотів вшанувати великого українця, той вшанував. І справа тут не у кількості тих, хто відгукнувся — головне, що започаткована нова традиція, яка, я впевнений, продовжуватиметься із року в рік. І дедалі все більше людей підтримуватиме акцію.

Особисто я дуже задоволений — я ще раз відчув себе справжнім українцем, ще раз переконався в правильності своєї громадянської позиції. Не можна забувати одне: народ, який не пам'ятає свого минулого, не цинить своїх пророків — не заслуговує майбутнього. Але це не про нас!!!

**Дмитро БЕВЗА, 2МЗВ-02,
член студради ІНМ**

Студентська Муза

Рішенням Ученої ради ВНТУ від 23.03.06 в університетському видавництві «УНІВЕРСУМ-Вінниця» побачать світ поетичні збірки студентів Оксани БАРБАК (ІАМ-01), Дмитра ШТОФЕЛЯ (МА-02), Сергія БЛЮХАТНЮКА (РТ-03) — постійних авторів «Студентської Музи». Усі три

ошатних збірки, отже, виходять в бібліотечці нашого часопису. Це ноу-хау ВНТУ — жоден ВНЗ України до свого часопису не видає збірок літературних творів.

Редакція отримала сигнальний примірник книжки п'ятикурсниці ІнаЕКСУ О. Барбак. Передруковуємо з неї кілька віршів та вступне слово М. СТРЕЛЬБИЦЬКОГО — «Приборкувачка тигрів реальності». Щаслива авторка при цьому відповідає на три питання принагідної анкети «Імпульса».



- Що у Вашому житті значить ця книжка? Як до неї йшли?
- Плани на майбутнє — життєві і творчі.
- На яке ще питання Вам було б цікаво відповісти?

1. Можливо, це збіг обставин чи знак долі, але «Я — протиотрута твоя» розпочинає смугу змін, сподіваюсь, що таких самих позитивних в моєму житті. Адже я незабаром завершую навчання у ВНТУ, який, наче ріка знань, неминуче несе мене у відкрите море майбутнього. Збірка поезій вже давно мала б побачити світ, але за тих чи інших обставин, це чомусь не вдалось.

Але завдяки рідному університетові я отримую нові творчі перспективи.

Усе розпочиналося з літературно-мистецької студії «Мережка» при вінницькому міському Палаці дітей та юнацтва... Але якщо «Мережку» можна ототожнювати зі шкільними роками, то у ВНТУ моїм літературним середовищем стала «Студентська Муза», керівником якої є Михайло СТРЕЛЬБИЦЬКИЙ, який, власне, найбільше опікувався виданням цієї збірки.

Звичайно, нові вірші пишуться, але паралельно з дипломним проектом.

2. Життя — річ непередбачувана, отож чітких планів намагаюсь не складати, орієнтуючись згідно обставин. Звісно, в найближчі життєві плани входить

успішне завершення ВНТУ, вдале влаштування на цікаву перспективну роботу і, звичайно, створення сім'ї.

Щодо планів творчих, то завдяки виходу такої очікуваної збірки, вони стають виразнішими. Сподіваюсь, мої поезії припадуть до душі багатьом людям і кожен знайде для себе щось варте уваги. Я не орієнтуюсь на літературну кар'єру, але ніколи не покину світ поезії, адже це частина моєї душі, це засіб спілкування з енергією Всесвіту, своєрідний транслятор думок та образів, що отримують зміст і форму на папері.

3. Ну... наприклад... на таке: чому я свої поезії нікому не присвячую і переважно не даю їм назв? Власне, я сама не можу дати чіткої відповіді, але це пояснюється бажанням створити вільний потік думки читача, якого не стримуватиме конкретика, і кожен зможе знайти свій образ, пізнати свою хвилю.

* * *

Я так люблю дивитись на вогонь
Не знаю
може у тім житті
була я блискавкою
і тепер
із сльозами на очах
дивлюся як гарцюють
мої вогняні
по сухому дровинні
безжально безжально
жорстоко
Не дивись так довго на вогонь
очі будуть боліти
та вони вже болять
але погляду відвести
не можу
Вогонь
він має якусь дивну силу
наді мною
чи я над ним
Адже врешті-решт
вогонь згасає
залишається
тільки сірий попіл

на місці багаття
але той вогонь
горить у мої душі
зігріває мені життя
не даремне ж я
блискавкою була

* * *

Я б хотіла залишатися дитиною
але моя безтурботність
майнула в забуте руде сонцеліто
і залишила мені на пам'ять
тільки назви казок
Я б хотіла бути вічно юнкою
але моя закоханість
принишкла в обіймах забутих мрій
і залишила мені на пам'ять
тільки повітряні поцілунки
Я б хотіла вже стати сивою
але стільки думок втрачено
в суперечках з упертим Тепер
що не залишається й вибору
змушена бути собою

* * *

Який хмільний невиброджений вечір
І сонний погляд диких кажанів,
Яких ти приручити не хотів,
Таких удень беззахисних, до речі.

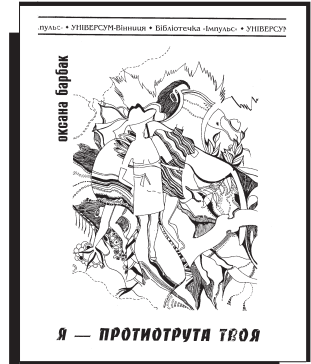
У пісні десь на рівні ультразвуку
В аматорському співі кажанів
Захований секрет вчорашніх снів.
В порепані всоталось небо руки

І розтеклося венами. Еге ж?
Розгойдується вечір захмелілий,
Та як же ви подумати посміли,
Що всі жахливі сни не мають меж?

І знов відро бажань порожнє. І в
Криниці сновидінь нема води,
Давай ми разом підемо туди,
Де зграї диких сонних кажанів.

* * *

Знов ночами тиняються
наші приховані риси —
Невимовний розхристаний біль
із безсоння німого,



Он на розі стара продає очманілі нарциси,
Що зів'яли від того,
що дихали старістю довго.

На порозі заснула весна —
березнева прибудла,
Третій тиждень підряд
їй одне і те ж саме все сниться,
А повз неї проходять
надмірно напудрені люди,
Наче зморщені яблука
в дуже похилому віці.

А у крані немає живої води. Я не в змозі
Залатати це місто сумне
листопадово-лисе,
За якісь копійки он на тому (не бачите?) розі
Відкуповую старість
у сивих зів'ялих нарцисах.

* * *

Калюжі по асфальту розповзлися
Своїм жовтневим темно-сивим оком,
Вбирають хмари сльозогінний спокій,
Гойдається в екстазі мокре листя,

Туман розлігся в екзотичній позі,
Здається, з того краю цього літа
І осінь дика дивиться невміто
Мені у вічі, наче їсти просить.

Велике місто спить, і тільки ранок
Блукає у вологому тумані...
Холодні поцілунки на прощання,
Осіній подих ночі наостанок.

АНГЕЛЬСЬКИЙ СНІГ

Як боляче
било серце у дзвони
і тиша

пошепки
розмовляла з мовчанням
і від диких обіймів
холодного
білого сонця
душа
пропеклась до очей
і чорно-прозора невинність
оплакувала
свій прах
на кладовищі
моральних висот
і могили
як страуси голови
ховали в землю
хрести
щоб не чути
як на свідомість
тиснуть позолочені німби
ангели з неба
падали
наче лапятий сніг
так само тихо
й важко
ковтаючи пилюку
порепаної совісті
сніг падав
і падав
і падав
крилами
закриваючи світ
яка трагічна гармонія
сьогодні Праведність
вінчалась
з Гріхом
вколола пальчик
тернова фата
ай
розмалюй
ангелам
кров'ю
чоло
поки тебе снігом не замело

* * *

Люблю осінніх псів бездомних
Відвагу вовчу і снагу,
Люблю по-вінницьки невтомних,
Брудних на першому снігу;
Люблю сумний холодний вечір,
Що зупинився десь поблизу,
І кострубаті руки хмизу,
Що загубили свої плечі.
Люблю слизькі і мокрі вікна,
Які так хочеться помити,
Люблю на повний місяць вити,
Не констатуючи свій вік. На
Всіх перехожих наплювати,
Бездомним псом втекти із міста,
Туди, де Буг ще зовсім чистий
Виття це буде колихати.

Я — ПРОТИОТРУТА ТВОЯ

Із вени наркотика
в твою свідомість
тече солодке забуття
таке густе та нудотне
прилипає до твого мозку
забороняє тобі думати
і ти поволі засинаєш
Я вцілюю тобі протиотруту
якщо дозволиш мені підійти
Поплач
твоїми слізьми
витече чорна ртуть
Якщо ти шукаєш себе
побудуй собі житло із дзеркал
в якомусь із них
може побачиш справжнє обличчя
моє



ПРИБОРКУВАЧКА ТИГРІВ РЕАЛЬНОСТІ

Коли колеги-гуманітарії альбо й побратими-літератори ревново допитуються у мене: «А яким це побитом ви там в себе у Вінницькому політехнічному збираєте такі яскраві молоді літературні таланти, як Оксана Барбак, Дмитро Штофель та Сергій Білохатнюк?» — я кидаю: «Поцікавтеся у них самих».

Вони ж самі їй відповідають в анкеті нашої університетської літасоціації «Студентська муза» на сторінках часопису «Імпульс».

Оксана Барбак: «Подалась до ВНТУ, бо тут можна вступити без блату».

Дмитро Штофель: «Якщо вивести середнє з усіх наук, то вийде техніка. Крім того: техник ще може стати гуманітарієм, гуманітарій же техніком — ніколи».

Сергій Білохатнюк: «Хочу мати працю до рук, а не до нарукників».

Отака житейська прагматика, на стихійній гносеології замішана!

Тут можна було б цілий трактат виголосити про те, як один технічний університет, запровадивши максимально об'єктивну систему вступних письмових іспитів, об'єктивно ж переймає деяку кращу частину найбільш різнобічно обдарованих абітурієнтів (з тих, що їм і вірш написати, і задачу розв'язати — без проблем!) у ВНЗ номінально гуманітарних. Далі — про те, як цей же технічний ВНЗ, впровадивши продуману систему гу-

манізації технічної освіти та вивіши на рівень навчальних лабораторій галереї та гуртки Центру культурології і виховання студентів, сприяє формуванню творчих індивідуальностей своїх вихованців у єдності та взаємоіндукції мислення логічно-математичного й образного...

Відкладу виголошення отакого трактату до іншого разу.

Зараз мені, літераторові й керівникові «Студентської музи», йдеться про своєрідність власне поетичного мислення моїх юних колег. Свідчу: молоді люди, які ото «і задачу розв'язати», і в комп'ютерному програмуванні мастаки, і до верстата підійти не лякливо, взявшись за перо, вигідно відрізняються від занудних віршувальників філфаківського та журфаківського кшталту. Їх бо слово, сказати б, — операбельне. А відсутність комплексу зацикленості на літературній кар'єрі робить їх по-справжньому вільними: воістину, пишуть тільки тоді, коли не писати не можуть.

Оксана Барбак — либонь, найяскравіше поетичне обдаровання за всі 15 літ трудів і днів творчої асоціації «Студентська муза».

У контексті молоді поезії сучасної України доробок Оксани, однак, поки що, на жаль, не осмислювався, хоча за окремі твори її відзначувано на різноманітних конкурсах, в тому числі й таких відомих, як «Гранослов» (2000) та «Любіть Україну!» (2004).

(продовження на стор. 14)

До видання книжки, однаке, все якось не доходило, а без цього як же ж осмислювати? Щойно меценатськими зусиллями рідного ВНЗ ця книжка з'являється — рецензентам би в руки!

Не буду багатослівним — замість довгої передмови хай додатково умістяться кількоро віршів. Відзначити ж наразі поспішу дві особливості однієї своєрідності.

Перша — не по літах виразний трагізм світосприймання і трагедійність художнього мислення. Поема «Боже (!) вільний» в цім сенсі — зразок найпримітніший. Як могла 18-річна дівчина з такою достовірністю співпережити «симптоми втрачання здорового глузду» і всю ситуацію майже месіанського виборювання свого «я» дорослим мужчиною за жовтими мурами, застається загадкою. До відгадки певною мірою наближає рядок: «Я вцілюю тобі протиотруту» — вислів рідкісної енергетики ліричної героїні, що піднімається над означеним трагізмом буття в намаганні порятувати наркозалежного (вірш «Я — протиотрута твоя»).

Особливість друга — поєднання-змагання реального й ірреального в художньому образі. З одного боку, нині цим мовби нікого не здивуєш. Молодь «віртуалить», продукує тексти, тексти і ще раз тексти, вергає оті, як казав Максим Рильський, «словникові холоди»..., а як до серця їх узять — даруйте, вже, либонь, ніхто не знає. Барбак на протипагу багатьом таким своїм ровесникам-«текстотворцям» не втрачає сенсу соціального й етичного, відчуття мелодизму фрази намагається не губити. «Тигрів реальності» вона приборкує ніжно, але впевнено. Перед їх «хижим буденним подихом» не пасує. Вірш «Поранена істина мого я...» відтак має значення програмного; вірш «Ангельський сніг» та поема «Фіалкова процесія» — значення найбільш яскравих прикладів поєднання витонченої настроєвості та вірогідної ірреальності. Сказати б навіть: торжества витонченої настроєвості, здатної опанувати, наблизити будь-яку ірреальність.

Шкода, що «Літературна Україна» занедбала звичай презентації нових книг передруком кращик їх сторінок: ірреально-надреальна поема «Боже (!) вільний» мала би шанс постати знаковим явищем молоді поезії 2000-х. Поезії інтравертного покоління! Подібно до того, як свого часу поема І. Драча «Ніж у сонці» на сторінках «ЛУ» означила екстравертність покоління шістдесятників, ставши їх своєрідним естетичним маніфестом...

Щоб не перехвалювати, прискіпаюсь: деякі мініатюри О. Барбак справляють враження фрагментів, заготовок для якихось більших задумів. Фрагментарність у ролі мінітюаристики — ця найпоширеніша недуга молодих поетів початку XXI ст. — певною мірою дається взнаки й Оксани. Втім, на сторінки книги «Я — протиотрута твоя» вона проникла, здається, не аж надто.

Років два тому, коли концептуальний Оксани рукопис під епохальною назвою «Божевільня для обраних» не переміг — так сталося — на відкритому і найдемократичнішому конкурсі видавництва «Смолоскип», вона, вразлива максималістка, було, дещо знизила свої творчі оберти. Вочевидь, був то такий собі авторський переднівок, бо й матеріалу для видання першої книжки тоді вже накопичилось, а перспективи видання бачились невиразні. Нині от знову завіршувала. Хоч вірити, що збірка «Я — протиотрута твоя», самоцінна своїм ідейно-художнім карбом, допоможе остаточному утвердженню талановитої авторки у своєму покликанні.

Покликанню ж покликання відгукується. От і Анну Кукаркіну Оксана зуміла до малювання активізувати. Два роки тому написала статтю про кілька її кращик малюнків. Наслідок? Нині Анна Кукаркіна, третьокурсниця факультету функціональної електроніки та лазерної техніки, що змушена поєднувати навчання, спорт та підробітки, вишукує годину для малювання. До «Студентської музи» долучилася! На обкладинках книжок двох із трьох наших сьогоднішніх дебютантів — Оксани Барбак та Дмитра Штофеля — репродуковано її образотворчість. Того й гляди, у книжковій графіці власний — ажурний! — стиль утвердить. Свою версію приборкування тигрів реальності запропонує...

Михайло СТРЕЛЬБИЦЬКИЙ,
лауреат премії в галузі літературно-мистецької
критики ім. Олександра Білецького,
доцент кафедри культурології,
керівник творчої асоціації «Студентська муза» ВНТУ

САЛЬЄРІ

У нашому університеті відбулася дивовижна і унікальна подія — імпровізоване судове засідання. Слухалася справа 200-річної давності про отруєння Моцарта Сальєрі.

Єуддя (Богдан СНИЦАРУК, студент групи 23І-03), народні засідателі (Олександр АБРОСИМОВ, Наталія ГРИШКУН, 2КС-03), секретар суду (Олександр КРОХМАЛЬ, 1ІС-03), адвокат з боку звинувачення (Віталій ЯНЧИК, 1ІС-03), адвокат з боку захисту (Юрій БАРИШЕВ, 23І-03), свідки (Тетяна ШЕВЧУК, ЕМ-03; Наталія КОПОЛОВЕЦЬ, 3ПЗ-03), експерти з творчості (Любов ГАВРИШКО, Олена ШЕВЧУК, ЕКО-03), експерт-медик (Євген ВАСИЛЕНКО, 1ІС-03), експерт-психолог (Олексій МАНДИБУРА, ЕСМ-03), експерт-культуролог (Дмитро КУШНІР, 3ПЗ-03), охоронці (Анатолій ДЕНИСЮК, Венедикт КОВАЛЬЧУК, ЕПА-03).

*То вбивав він, чи ні?
І чи винна була
В смерті Моцарта заздрість безжална?
Хто Сальєрі для нас:
Чи синонім ганьби,
А чи жертва пліток безвідставних?*

*«Винен, — скажете ви.
Моцарт генієм був,
А Сальєрі — лиш талановитим.
Він позаздрив — і вбив.
Він його отруїв —
так ще Пушкін писав знаменитий».*

*Аби правду вернуть,
Ми без страху й жалю
Судову починаємо справу;
І самі Небеса,
Батьківщини натхненъ,
Допоможуть нам в ділі цім правім.*

*Ми повернемо вас
В ті далекі часи,
Коли наші герої творили;
Перед вами — життя
Двох великих митців,
І їх творів нескорена сила.*

Двогодинне судове засідання: яскраві виступи звинувачення і свідків; послідовна лінія захисту підсилювалася і виступами свідків, і висновками експертів; питання, відповіді... Кульмінацією стали заключні промови адвокатів та оголошення рішення суду.

*Добігає кінця
Розгляд справи; вже час
Запросити до слова експертів.
Факти, висновки... Все.
Вирок суду звучить:
«Ні, не винен Сальєрі в цій смерті!»*

*Ми потиснемо руки,
Щасливо зітхнем, —
Чорний наклеп вдалось подолати.
Ті з між нас,
Хто себе відчуває митцем,
Не дадуть збиткуватися з брата!
(Дмитро КУШНІР «Моцарт і Сальєрі»)*

НЕВИНЕН!

ВРАЖЕННЯ

«Студенти з усією серйозністю доводили свою думку, посилюючись на певні факти. Основний аргумент обвинувачення: заздрили геніальності Моцарта. Як доказ наводились різні факти, але вони лише свідчили про талант Моцарта, але не підтверджували факт заздрості з боку Сальєрі.

Захист надав ґрунтовні свідчення про слабе здоров'я Моцарта. Воно і спричинило смерть великого композитора.

Інсценізація суду — оригінальний спосіб розповісти про життя композиторів. Основна мета — спростувати хибну думку, що Моцарта отруїв Сальєрі. Ми переконалися, що Сальєрі був доброчесною людиною.

Будучи свідками розгляду «кримінальної справи», непомітно для себе ми отримали та засвоїли матеріал з курсу «західноєвропейське мистецтво».

(Юрій ПОДЛУЖНЯК, ЗКС-03)

«Більшість почутих фактів про Моцарта були мені відомі. А от про Сальєрі почула досить несподіване. Всі призвичаїлись до думки, що Сальєрі — це заздрісний вбивця геніального композитора-віртуоза. Моцарт завжди сприймався як жертва, а Сальєрі — як бездушна людина, що через свої власні інтереси забрала у людства генія, який міг би це творити і творити.

Але після «суду» Сальєрі став для мене іншим. виявляється, він, як і Моцарт, багато працював. Його творчість дарувала радість і друзям, і коронованим особам. Сальєрі мав багато учнів, які ставали відомими композиторами і складали гідну конкуренцію своєму наставнику. Але він їх не знищував, а навпаки — безкоштовно вчив майстерності, допомагав у творчих пошуках. У Сальєрі після смерті батька брав уроки Ксав'єр Моцарт (життя і творчість якого, до речі, пов'язані зі Львовом). Сальєрі був доброю та відкритою для спілкування людиною, яка навряд чи могла піти на злочин. А Моцарта могли вбити не через його талант, а через приналежність до масонської ложі, активним діячем якої він був. До такого висновку дійшли і шановні судді».

(Олена ТОДОСІЄНКО, ЗКС-03)

«Студенти чудово зіграли свої ролі, а адвокати вступали в справжні суперечки».

(Роман ВОВК, ЗКС-03)

«Впевнений, що з зали «суду» навряд чи хто вийшов без корисної для себе інформації. У нас цей «суд» залишиться в пам'яті на все життя».

(Сергій ХРУЩАК, ЗКС-03)

ПІСЛЯМОВА

Задумався вечір, присвячений Моцарту. Запропонувала студентам зібрати інформацію. Відгукнулися швидко і віднайшли багато цікавого матеріалу. Серед іншого і те, що в 1997 році в Мілані відбулося справжнє судове засідання з видатними європейськими адвокатами, фахівцями-медиками. Дослідили обставини справи і реальні, відомі науці та медицині можливості отруєння. Суд виправдав Сальєрі, визнавши, що він не міг отруїти Моцарта.

Так з'явилася несподівана ідея щодо форми проведення нашого вечора, але це вимагало специфічного стилю подання матеріалу. Як стисло розкрити такі багаті на події біографії композиторів, не втративши важливих «дрібниць»? Як передати атмосферу епохи, особливості характеру двох яскравих особистостей?

Відверто кажучи, мене завжди захоплює і вражає як змістовно, грамотно і красиво можуть висловлюватися наші студенти!



Але неперевершеними героями дійства стали яскравий, емоційний, переконливий прокурор (Віталій ЯНЧИК); вдумливий, розсудливий, логічний і послідовний адвокат захисту (Юрій БАРИШЕВ). Це були не просто промови, а феєрверк імпровізації!

Не менш творчим імпровізатором був головний суддя (Богдан ШИЦАРУК). До речі, творча атмосфера вплинула на всіх — коли суддя наказав охороні вивести із зали студента за нечемну поведінку, всі зіграли настільки блискуче, що я потім ніяк не могла повірити, що це був не задум, а справжній експромт. А на пропозицію повторити вечір хлопці заперечили — неможливо повторити імпровізацію. Справді, вони не просто розповіли, а прожили, пережили дійство. Якщо наважимося показати «суд» ще раз, то він буде іншим, новим.

Ми зробили три частини дійства, а в перервах показали короткі відеофільми.

Частина I — виступи з боку звинувачення;

перерва — слайд-фільм «В. А. Моцарт» (автори Олег СЛУШНИЙ, Наталія РИХЛЮК, Олена ТОДОСІЄНКО, Андрій МЕЛЬНИК, ЗКС-03);

частина II — виступ з боку захисту;

перерва — навчальний фільм «А. Сальєрі» (автори Тетяна АЛЕКСЄЄВА, Ганна БОНДАРЧУК, ІС-03);

частина III — вирок суду;

завершальна — сюжет «Реквієм» (автор Олександр ОЛЬШТИНСЬКИЙ, 2ПЗ-03).

Усі фільми яскраві й оригінальні, створені з використанням комп'ютерної технології. Відчувається захоплення темою і творчий підхід. Але не можна не відзначити справжню перлинку — сюжет «Реквієм» (сьома його частина «Лакрімоза» — «Сльозна»). На екрані — нотний стан і портрети композиторів, звучить спів хору (латиною) і на цьому фоні слова:

«Слѣзный этот день настанет,

Как из праха вновь воспрянет

Человек виновный тоже.

Поцяди его, о Боже,

Иисус, Господь благой!

Им пошли ты упокой!

Аминь!»

Це була перемога: перемога правди над кривдою, життя над смертю. Здалося, що вони нарешті примірилися тут — на Землі, серед людей і у Вічності.

Дуже вдячна студентам, які причетні до створення цього вечора, за небайдужість і наполегливість. Вони знаходили час, сили, бажання після занять приходити увечері на репетиції. Вдячна за незабутню творчу співпрацю.

Доречно висловити особливу подяку ректорові нашого університету академіку Борису МОКІНУ, який проводить послідовну гуманітарну політику. І проректору з виховної роботи, завідувачу кафедри культурології професору Тамарі БУЯЛЬСЬКІЙ за створення середовища, яке спонукає і дає студентам можливість творчо реалізуватися.

Вдячність маємо ще одній людині — студенту групи ІС-03 Віталію ПОГРЕБНЯКУ, який на всіх репетиціях своїми влучними порадами нам допоміг здійснити задумане. Завдяки Віталію тепер у кожного із учасників проекту є відеозапис цієї вистави.

Щодня переконаєшся: небайдужа, талановита і яскрава молодь навчається у нашому університеті. І це дає наснагу.

Наталія ГРОЗНА,
старший викладач кафедри КЛ



СПРАВЖНІЙ СКАРБ



Навіщо майбутньому інженеру гуманітарні предмети, може запитувати лише той, хто ніколи не був присутній на заняттях з практичної культурології у нашому університеті. Досить і особистих вражень, аби зрозуміти. Втім, маємо змогу дізнатись думки студентів.

У березні на таких заняттях виступити перед університетською аудиторією запросили лауреата міжнародного конкурсу «Нова Каховка. Vivat, музико!», піаністку Ольгу КОЖАКАР, студентку Вінницького училища культури і мистецтв імені Леонтовича.

— Класична музика — це мова людської душі, глибокi і чисті почуття, втілені у звуках, — **Ірина СЕРГЄЄВА, група 1МЗВ-05 Інституту менеджменту.**

— Я слухаю музику серцем, вона дає можливість зрозуміти саму себе, — **Анна ГОНЧАРОВА, БМ-05 Інституту будівництва, теплоенергетики та газопостачання.**

— Ця музика перенесла мене із буденного життя у світ фантазій, в світ гармонії, бурхливих почуттів, переживань, і водночас у світ духовного спокою, — **Роман ШЕВЧУК, група 1ЕСМ-05 Інституту електроенергетики, екології та електромеханіки.**

— Після Ольжиної гри я змінив своє ставлення до класичної музики, — **Максим ГАЛЬЧЕНКО, 2ЕКО-05 ІНЕЕМ.**

— Свою душу я відчув саме на заняттях з практичної культурології, — зізнається **Сергій РИБНИЦЬКИЙ, студент групи БМ-02 ІНБТЕГП.** — Я почув живу класичну музику, і це було значущіше, аніж ковток чистого повітря, це було зародження чогось нового, що дало розвиток почуттям, емоційному розумінню себе. Чисті звуки проникли в самісіньке серце й дали змогу осягнути предмети і явища за межами інтелекту. Я почав не лише любити класичну музику, для мене немає нічого кращого за неї. Що може точніше передати емоції життя до найдрібніших деталей та найглибшого розуміння? Та й хіба я один це для себе відкрив? Я приїхав із села на навчання до Вінниці у наш ВНТУ, у селі я не мав змоги ні бачити, ні чути нічого подібного.

На заняттях з практичної культурології нас вчать розуміти мистецтво, музику, культуру. Нас навчають розуміти власні почуття і викладати їх на папері. Якщо, вивчаючи предмети, що стосуються спеціальності, ми входимо у суспільство через інтелект, то на заняттях з практичної культурології ми входимо у суспільство через душу.

— Згадуючи заняття з практичної культурології, не можу не згадати захоплення моїх однокурсників, які

вперше наживо почули звуки саксофона чи скрипки, вперше побачили індійський танець. Просто там, де вони народилися, ні театру, ані музичної школи немає, — говорить **Ксенія БАГРІЙ, студентка групи ЕСМ-02 Інституту ЕЕЕМ.** — Ще навчаючись у технічному ліцеї, я чула про здобутки ВНТУ стосовно збагачення внутрішнього світу студентів. Саме це вплинуло на мій остаточний вибір навчального закладу. Поєднання техніки і мистецтва є воістину унікальним, його цінність надзвичайна.

Такі заняття сприяють розумінню студентами мистецтва. Старшокурсники тепер постійно ходять до театру, відвідують концерти камерного оркестру «Аркада». Нас навчили розуміти високе мистецтво.

— На таких заняттях ми пізнаємо світ через мистецтво, — каже **Валентина ФРАНЮК, студентка групи ІМО-02 ІнМ.** — Виявляється, краса завжди пов'язана з глибокою, серйозною думкою. Відчувши таку мистецьку насолоду, уже не зможеш сприймати щось порожнє, дрібне.

— Я дуже захоплююся економікою і точними науками, — приєднується **Іван КОРЯКОВЦЕВ, група ММ-02 ІнМ.** — Але я дуже люблю слухати класичну музику, оскільки її творці, на мою думку, наділені справжнім даром від Бога. На заняттях з культурології я почув і навчився розуміти багато класичних творів, більшість яких були для мене незнайомими.

— Нині молодь не дуже любить ходити до театру, на концерти класичної музики, — говорить **Юлія МІРОНОВА, студентка групи ІМО-02 ІнМ.** — Просто ніхто не навчив розуміти її, оцінити. Тому такі заняття для молоді є справжнім скарбом. Нас навчили цінити переваги живої акторської гри. Тепер я надаю перевагу театру, а не кіно. Тепер намагаюсь якомога частіше відвідувати наш Вінницький академічний театр імені Садовського. Я завжди з нетерпінням чекаю занять з культурології. До речі, на деяких заняттях з культурології просили дозволу бути присутніми студенти з інших ВНЗ Вінниці.

ТЕПЕР НА МАПАХ ВІННИЦЮ НЕ ШУКАЮТЬ

12 квітня актовa зала університету неспроможна була вмістити усіх, хто прийшов вшанувати спортсменів ВНТУ.

Ще до початку дійства у вестибулі демонструвалися відеофільми про наше фізкультурно-спортивне життя, участь команд ВНТУ у змаганнях різного рівня. Вечір розпочався вшануванням тих, хто своєю працею здобував і стверджував спортивне ім'я нашого університету, хто творив і творить його спортивну славу.

Маємо хороші результати стосовно оздоровлення і фізичного зміцнення молоді. І водночас готуємо спортсменів міжнародного класу, чемпіонатів країни, Європи і світу. Впродовж останніх років наші спортсмени змагались в 14 країнах світу, здобували нагороди високого ґатунку. Минули ті часи, коли після перемоги нашого Сергія Русецького на чемпіонаті світу зі спортивного орієнтування у Норвегії, суперники шукали на мапах Україну і Вінницю. Тепер адреса спортивного клубу, як і марка ВНТУ, добре відома, бо саме тут зростали заслужений майстер спорту, призер Олімпійських ігор, волейболіст Олександр Сороколіт та його колега Ігор Філіштинський — теперішній тренер жіночої національної команди; майстри міжнародного класу Геннадій Власюк і Микола Рудик, Віктор Бурлака і чудові дівчата: чемпіонка Європи і світу, володарка Кубку світу Тамара Карапетян і триразова чемпіонка Європи Людмила Черниш. Чимало студентів ставали чемпіонами або були призерами чемпіонатів України.

Серед семи номінацій — у першій **«Активіст фізкультурно-спортивного руху»** журі визначило трьох осіб, які в 2005 році суттєво впливали на спортивне життя університету, створювали спортивні секції, обладнували спортивні приміщення і самі брали участь у змаганнях:

* доктора технічних наук, професора Володимира Міхалевича;

* кандидата технічних наук, доцента Сергія Павлова;

* кандидата технічних наук, Павла Кулакова.

У номінації **«Ініціатор активного відпочинку»** кращими визнали:

* кандидата технічних наук, доцента, директора Інституту інтеграції навчання з виробництвом Віктора Мізерного;

* кандидата економічних наук, доцента, директора Інституту менеджменту Миколу Небаву;

* головного інженера ВНТУ Романа Бойка.

У номінації **«Спортивний волонтер 2005 року»** переможці:

* студентка ІНАЕКСУ Анна Кукаркіна;

* студентка ІНБТЕГП Марина Крантукова;

* студент ІНІТКІ Євген Саричев.

Лауреати номінації **«Вірність студентському спорту»**:

* заслужений тренер України, почесний майстер спорту з усіх видів боротьби Павло Забелін;

* заслужений тренер України, майстер спорту з легкої атлетики Володимир Конюков.

Переможці в номінації **«Значний командний результат»**:

* збірна ВНТУ з тхеквондо ВТФ (тренер Сергій Кіпорен-



ко, капітан команди Сергій Русаков);

* збірна команда з футболу (тренер Анатолій Голубович, капітан Тарас Шулак);

* збірна ВНТУ з настільного тенісу (тренер Ігор Шемчак, капітан Віталій Хупченко);

* збірна з дзюдо (тренер Дмитро Поліш, капітан Денис Грубар).

У номінації **«Спортивне відкриття року»**:

* Артем Войтович, студент ІНМ. Він став першим чемпіоном України у боротьбі на поясах. Співдружність тренерів Ізмайлова, Забеліна і Поліша створила нове ім'я в національному спорті.

* Андрій Сінчук, першокурсник ІНІТКІ. Його виступ став сенсацією на Кубку України з боротьби сумо. Виборовши бронзову медаль, увійшов у збірну України, як і Артем Войтович, для підготовки до чемпіонатів Європи і світу.

«10 кращих спортсменів ВНТУ»:

* студентка ІНАЕКСУ, бронзова призерка Чемпіонату України 2005

року зі стрибків у воду, к. м. с. Наталя Белаш;

* студент ІНБТЕГП, чемпіон Універсиади області, срібний призер міжнародних змагань з легкої атлетики, к. м. с. Євген Дербеньов;

* студентка ІНІТКІ, чемпіонка молодіжних ігор України, бронзова призерка Кубку України з легкої атлетики, к. м. с. Олена Гладка;

* студент ІНМ, чемпіон області з боротьби дзюдо і на поясах, м. с. Артем Войтович;

* студент ІНАЕКСУ, призер Кубку України, призер Чемпіонату України, учасник Кубку Європи з легкої атлетики, к. м. с. Олександр Лук'ячук;

* студент ІНАЕКСУ, чемпіон обласної Універсиади, володар Кубку Вінниці, чемпіон Вінниці з футболу, капітан команди ВНТУ Тарас Шулак;

* студентка ІНБТЕГП, чемпіонка всеукраїнських юнацьких ігор, чемпіонка області і України зі скелелазіння, член збірної команди України, к. м. с. Катерина Черноскутова;

* студент ІНМ, чемпіон Європи, триразовий призер і чемпіон України з боротьби кіокушинкай, член національної збірної команди, м. с. Олександр Сологуб;

* студент ІНРТЗП, срібний призер першості України серед студентів, чемпіон області із боксу, к. м. с. Олег Овчаренко;

* студент ІНІТКІ, призер літньої Універсиади України, чемпіон міста і області, кандидат до національної команди України з тхеквондо, к. м. с. Михайло Чорний.

Щойно завершено змагання серед спортсменів інститутів за програмою Спартакіади ВНТУ. Три колективи, які вибороли призові місця, набрали однакову кількість залікових очок — по 29. Лише перші місця в окремих видах розставили інститути у таким чином:

1 — ІНБТЕГП;

2 — ІНІТКІ;

3 — ІНЕЕЕМ.

Вікторія АНДРІЙЧЕНКО, гр. АМЗ-04, ІНІТКІ

ДВІ БРОНЗИ ТА ЗОЛОТО

У Кривому Розі проходив Кубок України з кік-боксингу з розділів східний лоу-кік та кік-джитсу. Збірну Вінниччини представляли 4 спортсмени, двоє з яких студенти ВНТУ: Володимир СОФИНА (група 1МЗВ-03) та Олексій ЛАПЧЕВСЬКИЙ (ММ-02).

Одразу обом хлопцям запропонували провести рейтингові професійні поєдинки з К-1 після основних змагань. Олексій заявився в обох розділах у вазі до 60 кг, а Володимир до 75 кг також в обох розділах. Східний лоу-кік — розділ, в якому дозволено удари руками і ногами, а також колінами. Формула поєдинку три раунди по 2 хвилини. Кік-джитсу не відрізняється формулою поєдинку, але крім дозволених ударів руками, ногами, колінами тут можна проводити кидки, а також задушливі та больові прийоми.

На змагання приїхало багато команд з різних регіонів України, особливо сильними були команди з Києва та Кривого Рога.

Володимир, на жаль, отримав травму коліна, тому, хоча ми звикли до його перших місць, цього разу він здобув лише бронзову нагороду у розділі східний лоу-кік. Проте «помститися» за невдачу друга зміг Олексій. Він у напруженому фіналі виборов золоту нагороду з кік-джитсу. А ще бронзову зі східного лоу-кіку.

Рейтинговий поєдинок провів лише Олексій. Володя відмовився через травму.

Профі-бій Лапчевський провів «на ура» — виграв без сумніву.

Результат Кубка України з кік-боксингу для студентів ВНТУ — це дві бронзи та золото. Наших студентів тренують Павло ЖИТНЮК та Вадим ДАРМОРОЗ.

Теніс

Перше місце у змаганнях з настільного тенісу серед ВНЗ Вінниччини здобула команда нашого університету. До її складу входили Вадим САРАНЧА і Віталій ХУПЧЕНКО (обидва студенти групи 1Б-05 Інституту будівництва, теплоенергетики та газопостачання), Ірина СІРИК (231-04 Інституту інформаційних технологій та комп'ютерної інженерії) та Алла МАНГАСАРОВА (ЕМ-02 Інституту електроенергетики, екології та електромеханіки).

Друга сходинка п'єдесталу дісталась тенісистам ВТЕІ, третя — ВДАУ.

В особистій першості серед дівчат найкращою спортсменкою виявилась наша Іра СІРИК.

В особистій першості серед чоловіків Вадим САРАНЧА виграв перше місце, а Віталій ХУПЧЕНКО третє.

Тренував наших тенісистів старший викладач кафедри фізичного виховання ВНТУ Ігор ШЕМЧАК.

Пауерліфтинг

У нашому університеті пройшов відкритий чемпіонат з пауерліфтингу. Всього було 9 вагових категорій. Переможці вибороли право брати участь у IV обласних літніх спортивних іграх молоді з пауерліфтингу. Відбулись вони у спортивному комплексі «Колос».

Змагання проходять в трьох вправах: жим штанги, присідання зі штангою, станова тяга. За підсумками трьох вправ виявляють переможця. У IV обласних іграх брало участь близько 200 спортсменів — юнаків і дівчат. Наші студенти вибороли кілька призових місць.

ТИ КУДИ, «ОДИССЕЮ»?

Для членів університетського туристичного клубу «Одіссей» мандри вже стали звичними. І не минає жодної пори року, аби ми не виїхали у яку-небудь поїздку із цієї постійної міської метушні та галасу.

Нещодавно ми побували в Українських Карпатах, а точніше у Закарпатській області — село Річка Воловецького району. Ми і оздоровлювались на мінеральних джерелах, і відпрацьовували техніку руху в гірських походах. Спочатку навчально, а потім у реальній ситуації відпрацьовували техніку рятувальних робіт та надання першої медичної допомоги в горах.

Захоплює дух від підйому на півторакілометрову висоту і від краєвиду усього, що знаходиться в радіусі 50 кілометрів довкіл. Зажмурюєш очі від страху, коли потім спускаєшся сніжним схилом на поліетилені. До речі, відчуття набагато кращі, аніж від катання на лижах чи сноуборді. Ввечері з одного боку спостерігаєш захід сонця за прекрасний хребет, а з іншого як від цих останніх променів виблискує на горизонті великий водорозділовий хребет. Вночі повна безвітряність і світло місяця дають можливість влаштувати змагання із стрільби по свічках. А зранку при 5-ти градусному морозі прекрасно скупатись в холодній, але такій приємній гірській річці. І, звісно, постійно чуєш лише плескіт води і більше нічого. Саме тоді розумієш, що таке задоволення, відпочинок, гармонія, і постійно знову і знову прагнеш туди повернутись. Що ми обов'язково і зробимо.

Ми також організували свій традиційний спелеопохід печерою «Млинки», що в Тернопільській області. Здійснили два спуски в печери по 3 години кожен. Ті, хто був у печерах вперше, отримали безліч нових вражень. А ті, для кого це була чергова поїздка, згадали свої перші спроби та побували в нових місцях. Особисто я зустрів у печерах своє повноліття. Взагалі, коли спочатку витримуєш у печерах великі фізичні навантаження, а потім плачеш та не можеш розплю-

щити очі через яскраве світло нагорі, далі обливаєшся холодною водою, щоб змити із себе глину з печер, та відпочиваєш під справжню українську музику, яка постійно звучить у будинку, де ми мешкали, — розумієш, що задля відпочинку і задоволення не потрібно платити величезні кошти та їхати за кордон або на гірськолижний курорт.



Ми — «Одіссей»

При від'їзді нас запросили на Тернопільські обласні змагання із техніки водного туризму. Ми обов'язково візьмемо в них участь.

А ще знову плануємо свою участь у Вінницькому обласному чемпіонаті із техніки пішохідного туризму. Проходитиме він у Сабарові. До речі, всі бажаючі можуть приїхати та подивитись.

А влітку думаємо вирушити у два категорійних походи Карпатами.

Олексій НОВАК, голова туристичного клубу ВНТУ «Одіссей», студент групи РЗ-04, ІНРТЗП

ВІННИЦЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ТЕХНІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ

відповідно до Закону України «Про вищу освіту»

ОГОЛОШУЄ КОНКУРС

на заміщення вакантних посад

Кафедра комп'ютерних систем управління:

- доцент — 1 посада;
- старший викладач — 1 посада;
- асистент — 1 посада.

Кафедра автоматики та інформаційно-вимірювальної техніки:

- доцент — 1 посада;
- ст. викладач — 1 посада;
- асистент — 2 посади.

Кафедра метрології та промислової автоматики:

- професор — 1 посада;
- старший викладач — 2 посади;
- асистент — 2 посади.

Кафедра лазерної та оптикоелектронної техніки:

- доцент — 3 посади;
- ст. викладач — 1 посада;
- асистент — 1 посада.

Кафедра електроніки:

- доцент — 3 посади;
- ст. викладач — 2 посади.

Кафедра менеджменту в будівництві, охорони праці і безпеки життєдіяльності:

- асистент — 4 посади.

Кафедра промислового та цивільного будівництва:

- ст. викладач — 1 посада.

Кафедра містобудування та архітектури:

- ст. викладач — 2 посади;
- асистент — 2 посади.

Кафедра теплогазопостачання:

- доцент — 1 посада;
- ст. викладач — 1 посада.

Кафедра інженерної і комп'ютерної графіки:

- завідувач кафедри, доцент — 1 посада;
- ст. викладач — 3 посади.

Кафедра електричних станцій та систем:

- доцент — 2 посади;
- ст. викладач — 2 посади;
- асистент — 1 посада.

Кафедра теоретичної електротехніки та промислової електроніки:

- доцент — 1 посада;
- ст. викладач — 2 посади;
- асистент — 1 посада.

Кафедра електротехнічних систем електроспоживання та енергозбереження:

- доцент — 1 посада;
- ст. викладач — 1 посада;
- асистент — 1 посада.

Кафедра електромеханічних систем автоматизації:

- доцент — 1 посада;
- ст. викладач — 1 посада;
- асистент — 1 посада.

Кафедра моделювання та моніторингу складних систем:

- ст. викладач — 1 посада.

Кафедра хімії та екологічної безпеки:

- доцент — 1 посада;
- ст. викладач — 1 посада.

Кафедра обчислювальної техніки:

- доцент — 3 посади;
- ст. викладач — 2 посади;
- асистент — 1 посада.

Кафедра захисту інформації:

- доцент — 1 посада;
- асистент — 1 посада.

Кафедра іноземних мов:

- ст. викладач — 1 посада;
- викладач — 4 посади.

Кафедра інтелектуальних систем:

- доцент — 3 посади;
- ст. викладач — 1 посада;
- асистент — 1 посада.

Кафедра програмного забезпечення:

- доцент — 2 посади;
- ст. викладач — 2 посади;
- асистент — 1 посада.

Кафедра вищої математики:

- ст. викладач — 2 посади;
- асистент — 1 посада.

Кафедра технології та автоматизації машинобудування:

- ст. викладач — 1 посада.

Кафедра прикладної математики:

- ст. викладач — 4 посади;
- асистент — 2 посади.

Кафедра автомобілів та транспортного менеджменту:

- доцент — 1 посада;
- асистент — 2 посади.

Кафедра технології підвищення зносостійкості:

- доцент — 1 посада;
- ст. викладач — 1 посада.

Кафедра опору матеріалів та прикладної механіки:

- ст. викладач — 1 посада.

Кафедра радіотехніки:

- доцент — 1 посада;
- ст. викладач — 2 посади;
- асистент — 2 посади.

Кафедра телекомунікаційних систем та телебачення:

- доцент — 1 посада;
- ст. викладач — 1 посада;
- асистент — 2 посади.

Кафедра філософії:

- ст. викладач — 2 посади.

Кафедра проектування комп'ютерної та телекомунікаційної апаратури:

- доцент — 4 посади;

- ст. викладач — 1 посада;
- асистент — 1 посада.
- Кафедра проектування медико-біологічної апаратури:**
 - асистент — 2 посади.
- Кафедра інтеграції навчання з виробництвом:**
 - доцент — 1 посада.
- Кафедра менеджменту та моделювання в економіці:**
 - доцент — 1 посада;
 - ст. викладач — 1 посада.
- Кафедра фінансів і кредиту:**
 - доцент — 1 посада.
- Кафедра технічного перекладу:**
 - ст. викладач — 1 посада;
 - викладач — 4 посади.
- Кафедра культурології:**
 - ст. викладач — 1 посада;
 - викладач — 2 посади.

- Кафедра економіки промисловості та організації виробництва:**
 - ст. викладач — 1 посада;
 - асистент — 2 посади.
- Кафедра інформаційного менеджменту:**
 - доцент — 2 посади;
 - асистент — 1 посада.
- Кафедра українознавства, політології і права:**
 - доцент — 1 посада;
 - ст. викладач — 1 посада.
- Кафедра фізичного виховання:**
 - ст. викладач — 1 посада.
- Кафедра мовознавства:**
 - ст. викладач — 1 посада;
 - викладач — 4 посади.
- Кафедра підготовки менеджерів:**
 - асистент — 1 посада.

Термін подання документів — 15 днів від дня опублікування оголошення.

Перелік документів, які подаються на ім'я ректора університету:

- заява про участь у конкурсі;
- особовий листок з обліку кадрів;
- автобіографія;
- засвідчені в установленому порядку копії документів про вищу освіту, наукові ступені і вчені звання;
- список опублікованих наукових праць і винаходів;
- копія трудової книжки;
- характеристика з останнього місця роботи.

Викладачі університету для участі в конкурсі подають заяву на ім'я ректора, оновлений список наукових праць, звіт за попередній термін роботи та виписку із протоколу засідання кафедри про рекомендацію до обрання.

У конкурсі мають право брати участь громадяни України не старші 60 років, які мають відповідну освіту, високі моральні якості, глибокі професійні знання, практичну підготовку, наукові досягнення та вільно володіють українською мовою.

Документи подавати ученому секретареві університету за адресою:

**Вінницький національний технічний університет,
кімната 2204, навчальний корпус № 2, Хмельницьке шосе, 95,
м. Вінниця, 21021**

Телефони для довідок: 46-57-72, 59-84-19, 59-82-55

Редколегія:

- Т. Б. Буяльська**
(головний редактор)
- І. П. Зянько**
(редактор)
- П. Г. Гордійчук**
(відпов. секретар)
- Г. М. Багдасар'ян**
(техн. редактор)
- Б. І. Мокін**
- С. В. Юхимчук,**
- М. П. Свірідов,**
- Л. І. Волхонська,**
- Г. П. Котлярова,**
- Т. С. Криклива,**
- М. П. Стрельбицький.**



Адреса редакції:

кімн. 218, головний корпус,
Хмельницьке шосе, 93,
м. Вінниця, 21021,

Телефони:
внутрішній — 22-68
з міста — 59-82-68

«Імпульс» — щомісячник Вінницького національного технічного університету.

Свідоцтво про державну реєстрацію ВЦ № 424
від 29.12.2000 р.

Зверстано у видавництві ВНТУ
«УНІВЕРСУМ-Вінниця»
м. Вінниця, Хмельницьке шосе, 93,
головний корпус, 1-й поверх, тел. 59-85-32

Комп'ютерна верстка — *Олени Кушнір*
Тетяни Крикливої

Світлини — *Сергія Маркова*

Підписано до друку 28.04.2006 р. Формат 29,7×42 1/2
Наклад 675 прим. Зам. № 2006-097.

Віддруковано у комп'ютерному інформаційно-
видавничому центрі ВНТУ
м. Вінниця, Хмельницьке шосе, 93,
головний корпус, 1-й поверх, тел. 59-81-59